

Η ιστορία αυτή γράφτηκε πριν από πολλά
χρόνια από έναν αρχαίο Έλληνα, τον Αριστοφάνη.

Λέει για το πώς οι γυναίκες κλειστήκανε
μέσα στην Ακρόπολη της Αθήνας, ώσπου κάνανε
τους άντρες να μην πηγαίνουν πια στον πόλεμο.

Η κάθε πόλη είχε τότε μια ακρόπολη,
δηλαδή έναν λόφο τριγυρισμένο με ψηλό τείχος.
Τα τείχη είχαν μόνο μια πόρτα, έτσι που,
άμα έκλεινε, κανένας δεν μπορούσε να μπει μέσα.

Η Λυσιστράτη είχε στο μυαλό της
ένα σχέδιο, πολύ καιρό τώρα,
για να σταματήσει τον πόλεμο.

Όλοι οι άντρες φεύγουνε,
αφήνουν τα σπίτια τους, τους γέροντες, τις γυναίκες,
τα παιδιά τους, και πάνε και σκοτώνονται στις μάχες.

Κι όταν τελειώσει ο πόλεμος, όσοι
γυρίσουν πίσω σε λίγο ξαναφεύγουν,
γιατί αρχίζει άλλος.

A woman with reddish-brown hair, wearing a red tunic over a blue dress, is running across a green hill. She has a white headband and is barefoot with red string tied around her ankles. Her right arm is raised, and her left hand is on her hip. The background is a dark blue sky with white clouds.

Ἐστειλε λοιπόν ἡ Λυσιστράτη
καὶ φώναξε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ κάθε πόλη.
Κι ὅταν μαζευτήκανε ὅλες, τοὺς εἶπε:

— Σας κάλεσα ἐδῶ νὰ δούμε
τι θὰ κάνουμε γιὰ νὰ σταματήσουμε
τοὺς ἄντρες ἀπ' τὸ στρατιωτικό.

— Μα πῶς θὰ γίνεῖ αὐτό;
Καὶ ποίος θὰ πηγαίνει νὰ πολεμάει;

— Αὐτό εἶναι τὸ σχέδιό μου:
Νὰ μὴ γίνονται πια πόλεμοι,
νὰ μὴ φεύγουν οἱ ἄντρες,
νὰ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς καλὴ παρέα
καὶ βοήθεια στὶς δουλειές.